

—Χριστὸς ἀνέστη... φώναξε.

—Ζήτησωω....

Δὲ χροιαζόντανε τίποτις ἄλλο.

Ἦ Ὀλη ἢ σάλα τράνταξε ἀπὸ τίς φωνές.

Ἦ Ὀ Γιάκωβος καβάλλα σὲ μιὰ καρέκλα κουνουῖσε τὴ μαγκούρα του στὸν ἀγέρα, ἐνῶ ἡ Κικὴ τὸν κρατοῖσε ἀπὸ τὰ πόδια γιὰ νὰ μὴν πέσει...

—Ἦ Ὀχι, μὴν τὸν ἀκοῦτε, σὰς λέει ψέματα.

Δὲν τολμῖαι νὰ σὰς φανερώση τὴν ἀλήθειαν, φώναξε ὁ ἄλλος γιατρὸς.

—Ἦ Ὀξω παλιόσκυλλο.

—Αὐπήσου τους, συναίδαρφε, πέστους τὴν ἀλήθεια, βοήθησέ τους νὰ σωθοῦνε.

—Μὰ αὐτὸς δὲν ὑποφέρεται, θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ μᾶς βγάλῃμὲ τὸ στανειὸ ἄρρωστους; Ἦ Ὀ Γιάκωβος τὸν εἶχε ξυγώσει. Ἦ Ἀμίλητος, κρύος μὲ τὰ δύο του χέρια ἄρπαξε τὸ γιατρὸ καὶ τὰ δάχτυλά του τὰ ἰδρωμένα, τὰ κοκκαλιάρικα καὶ κίτρινα ἀπλωθήκανε γύρω στὸ λαιμὸ του σὰ

μιὰ σιδερένια τανάλια.

—Πνίξε τὸν τὸν ἄτιμο.

Ἦ Ὀ Κικὴ ἔτρεξε κοντὰ του.

Ἦ Ὀ Γιάκωβος ξακολουθοῖσε νὰ σφίγγη, καὶ τὰ δάχτυλά του τὰ ἰδρωμένα, νὰ χώνουνται μέσα στὸ κρέας του.

—Γιάκωβέ μου, μή, λυπήσου με γιὰ τὸ θεό....

Κεῖνος δὲν ἄκουγε, δὲ μιλοῖσε, μόνο ἔξακολουθοῖσε νὰ σφίγγη, νὰ σφίγγη...

Ἦ Ὀ γιατρός, ποὺ εἶχε ἐπαινέσει τὸ φάρμακο, βγήκε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτίτσα μὲ τὸ γιακὰ τοῦ καλτοῦ του σηκωμένο, συντριμμένος, σὰν ἔνοχος, ἀμίλητος, σκυφτὸς μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα σὴ γῆς, σὰ νὰ ντρεπότανε πιά νὰ κοιτάξῃ τοὺς ἀνθρώπους στὸ πρόσωπο.

Καὶ μέσα στὴ σάλα μὲ τίς ἀναποδογυρισμένες καρέκλες πλάκωσε τώρα ἡ ἀστυνομία....

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

H. ZOGMANN

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ἔϊταν χινοπωριάτικο γκρίζο πρωῖνό· περνοῦσα κοντὰ στίς καγγελόπορτες καὶ μπρός μου δὲν κοιτοῦσα χαμένος μὲς σὲ βύθη λογισμῶν.

Ἦ Ἀπ' τὰ φουγῶρα ἀνέβαινε ψηλά, κύκλους νὰ γράφει ἕνας καπνὸς πυκνότατος, κίτρινος σὰν τὸ θειάφι, καὶ ἀκούγονταν οὐρλιάσματα σὰν πάλαιμα στοιχειῶν.

Καὶ σίμωσα περσότερο· καὶ ἀπ' τῶν σφυριῶν τὸ τέρας ἔτρεμε ἢ γῆς· αὐλάκωναν τὸ χάραγμα τῆς μέρας φλόγες θυσίας προσφερτῆς πρὸς τὴ Βιομηχανία. Βουτίζει ἢ μάχη καὶ βροντὰ τοῦ νοῦ μας ξελογιάστρα καὶ παίζει ἢ ὀρχήστρα ἢ βάρβαρη στὰ σιδερένια κάστρα τῆς ἐποχῆς μας τὴ βαρεῖα γενναία συμφωνία.

Ἦ Ὀ! αἱμάτινη, σκληρὴ ἐποχή, θὰ μάθω νὰ σὲ νιώθω. Βλέπω, δοσμένοι ὀλόψυχα στῆς λευτεριάς τὸν πόθο, νὰ σudaυλᾶν οἱ κύκλωπες οἱ μαῦροι τὴ φωτιά. Στήγουν πάνω ἀπ' τὰ χάσματα τὰ θολωτὰ γεφύρια, ὑψώνουν πρὸς τὸν οὐρανὸ πύργους, τεράστια χτίρια καὶ καταλυοῦν τίς θάλασσες, δαμάζουν τὰ βουνά.

Γυρνοῦν τὸν κόσμον ἀτέλειωτες οἱ ἀμαξοστοιχίες νὰ φέρουν ἀπὸ μακρινὰ νησιά καὶ παραλίες τοὺς θησαυροὺς σὲ πιδ εὐφορη καὶ πλούσια χώρα ἐδῶ. Ἦ Ὀ! ἀνθρώποι τῶν μπλὲ μπλουζῶν μὲ τὴ γροθιά πού ἀξίζει! Σεῖς διαφαντεύετε τὴ γῆ! Στὴ ρόδα πού ἀνεμίζει γυρίζει ὁ κόσμος ὁ παλιὸς πάνω σὲ νέο τροχό!

Θ. ΣΚΟΥΡΑΝΗΣ